

De wereld vergadert op Oerol: alles kan in een duinpan

Hans Smit
TERSCHELLING

Staande ovaties heb je als optredende op Oerol al snel. Na een uur stilzitten op houten bank of koud duinzand willen bezoekers maar wat graag loskomen van hun plek. Echt enthousiasme kun je beter afmeten aan begeleidend gejuich en gestamp.

Dat viel de spelers van Touki Delphine/Nineties Productions terecht ten deel na de ijzersterke muziektheaterproductie *Billy the Kid: a post-truth concert in court*. Billy, icoon, maar waarom eigenlijk? Rond hem bestaan verschillende waarheden, zo zien we, waarmee de makers een mooi actueel onderwerp bij de horens hebben. De moord op Billy door sheriff Pat Garrett wordt met *Geräuschmacher* effecten als grindbak en kokosnoten (hoefgetrappel!) mooi gereconstrueerd. Prachtig spel met illusie. Door Amerikanen in de cast op te nemen krijgt de voorstelling bovendien een mooie extra dimensie. Wat doet 'hun' Billy op Terschelling anno 2018? "How did I get here?" vraagt één van hen, Mitchell Yoshida, zich dan ook af. Een juweel van een voorstelling.

Wereldvergadering

Terwijl wij voldaan weer op onze huurfiets stappen, verzamelen zich verderop op het eiland alle wereldburgers voor de eerste Wereldvergadering. Het is tijd dat we eens met elkaar praten. Orkater maakt een voorstelling rond die intrigerende gedachte met een sterke tekst van Raoul Heertje en Sanne Vanderbruggen. Slecht één mens blijkt niet uitgenodigd: astronaut Hans die vanaf grote hoogte de stroom naar Terschelling gadeslaat. Vanuit Albanië tot Zwitser-

land, iedereen is op weg. Van over het duin zien we een deel van hen naderen, nou ja, zes. Voorzitter Tobias Nie-rop heeft de wind er niet echt onder, er zijn ook te veel amendementen om de vergadering tot een succes te maken. Want moet de voorzitter bijvoorbeeld niet vrouw en zwart zijn?

En dan komt God ook nog langs, gepikeerd dat hij/zij niet is uitgenodigd. Voor het goed en wel is begonnen wordt de Wereldvergadering afgeblazen; iedereen moet terug naar huis want Terschelling dreigt te zinken onder het gewicht van al die mensen. Amusante productie van een jong zestal met ijzersterke zang van met name Sarah Janneh en Korneel Defrancq.

Een leeg eiland is juist weer het uitgangspunt van *Ik van Bonte Hond*, in een ruime duinpan waar aan één kant een hoge verticale digitale display oprijst waarop soms een oog of een gezicht wordt geprojecteerd. Prachtig beeld van bijna religieuze proporties waar we op onze kussentjes in het zand naar kijken. Een moeder, vader en dochter zijn aangekomen om onder leiding van cursusleider Victor Victor weer dichter tot elkaar te komen, maar deze goeroe wil ze juist leren hun ik op de eerste plaats te zetten en het familieverband los te laten.

Dat gaat voortvarend. Al snel bouwt vader weer hutten als toen hij tien was, komt moeder tot het inzicht dat ze nooit een goede moeder is geweest en ontdekt dochter de vlog als middel van zelfreflectie, want wifi is er niet. *Ik* ontspoort een beetje door te veel dansjes en vage muziekjes en houdt de aandacht niet voortdurend vast.

Onderkoelingsverschijnselen

Het weer heeft zijn impact op voorstellingen in de open lucht; harde wind en regen leidden donderdag op de parkeerplaats bij Paal 8 bij sommigen tot onderkoelingsverschijnselen. Inhoudelijk is *Instant Love* van Via Berlin en Cello Octet Amsterdam toch al een productie waar je koud van wordt. Op de meest desolate plek van Terschelling, tussen opleggers en vrachtwagens, zien we de Roemeense Grace (Dagmar Slagmolen) in de klauwen van pooier King vallen (Harald Austbø, die ook de bij vlagen schrille muziek schreef). Zes leden van het Cello Octet paraderen met monsterlijke pruiken en op *high heels* als groteske prostituees over de kale vlakke met de allure van een afwerkplek.

Eén van de mooie scènes is als Austbø en Slagmolen samen een cello bespelen, elk met hun eigen melodie. De één gericht op gefakete geilheid, de ander vol van overlevingsdrift.

Oerol, t/m zondag. Binnenkort in Amsterdam: Instant Love, Billy the Kid en Ik.

Zonder wifi ontdekt zij de vlog als middel van zelfreflectie